

גמ"ר 5687/12/11 - מדינת ישראל נגד איליא אסעד

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

11 יולי 2016

גמ"ר 5687-12-11 מדינת ישראל נ' אסעד

המאשימה	בפני כב' השופטת עדי במביליה - אינשטיין
נגד	מדינת ישראל
הנאשם	איליא אסעד

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד צביקה אברמוביץ - פרקליטות מחוז צפון

הנאשם: בעצמו וע"י ב"כ עו"ד אלבר מני

מטעם משפחת המנוח נוכחים בנו, אמו ואחותו.

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות של גרם מוות ברשלנות, גרם נזק ברשלנות ונהיגה במהירות בלתי סבירה.
2. התאונה הקטלנית ארעה בתאריך 28.5.11 בשעת בוקר, במסגרתה נהג הנאשם במהירות בלתי סבירה וברשלנות ברכב מסחרי. עקב נהיגתו הרשלנית, פגע רכב הנאשם, במר רפאל טולדנו, שרכב על אופניו, ומר טולדנו נהרג במקום.

טיעוני הצדדים:

3. ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 10-20 חודשי מאסר בפועל ופסילה בפועל שבין 6-10 שנים, וביקש להטיל על הנאשם מאסר בפועל במרכז המתחם, פסילה ממושכת בת שנים, בצירוף מאסר על תנאי ארוך ומשמעותי, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי למשפחת המנוח.

ב"כ המאשימה טען כי מעשי הנאשם פגעו בערכים מוגנים של קדושת החיים, זכותו של אדם לשלמות גופו שהוכרה כזכות חוקתית, המלחמה בקטל בכבישים שהפך למכת מדינה והזכות הבסיסית לתנועה חופשית ובטוחה. נטען כי כלי רכב דינו כדין נשק קטלני ויש להטיל ענישה מחמירה כלפי נהגים שגרמו לתאונה קטלנית. עוד נטען כי לא

עמוד 1

מדובר ברשלנות רגעית שכן הנאשם הבחין במנוח ממרחק רב שאפשר הערכות אך הנאשם לא הבחין במעבר המנוח מהשול לנתיב, לא נקט אמצעי זהירות למניעת תאונה, לא היה ערני למתרחש בכביש ועקב כך נגרם מות המנוח. לגישת המאשימה אף שרף הרשלנות אינו גבוה, הרי שגם אינו נמוך, אובדנה של משפחת המנוח עצום ואין ממזר לכאבם. המאשימה הפנתה לפסיקה ביחס למדיניות הענישה. באשר לעונש המתאים לנאשם נטען כי הנאשם בחר לנהל משפט, צבר 8 הרשעות תעבורה קודמות, ביניהן תאונה משנת 2008, לגישת המאשימה עברו מעיד עליו שהו "שור מועד" שאינו מציית לתמרורים, נוהג במהירות מופרזת ומשתמש בטלפון נייד, כך שהעבירות נשוא תיק זה אינן טעות שאינה אופיינית לו. לגישת המאשימה המלצת שירות המבחן אינה מתיישבת עם חומרת העבירות, הרתעת הרבים והעובדה שנטל הנאשם אחריות פורמלית בלבד ולא שיתף פעולה עם מטפל פרטי. נטען כי לנורמטיביות של הנאשם יש לתת משקל נמוך וכי סיכויי השיקום קטנים נוכח חזרתו לטיפול רק לאחר גזירת הדין.

4. ב"כ הנאשם טען למתחם עונש הולם שבין ענישה צופה פי עתיד ועד למספר חודשי מאסר בפועל וביקש להטיל על הנאשם פסילה לתקופה קצרה יחסית, בניכוי התקופה אותה ריצה בשילוב עם ענישה צופה פני עתיד. הסנגור פתח טיעוניו בהבעת צער על תוצאותיה הקשות של התאונה, קיפוח חיי אדם. עם זאת טען כי השיקול המרכזי בעת גזירת הדין הנו דרגת הרשלנות, שבמקרה זה מצויה ברף הנמוך ועיקרה באי נקיטת אמצעי זהירות בשל חובת צפיית אפשרות של סטייה פתאומית מצד רוכב אופניים שנסע בשול. הסנגור הוסיף כי עברו התעבורתי של הנאשם אינו מכביד והנאשם לא נפסל עד לתום ההליכים כיון שבית המשפט מצא שאין בהמשך נהיגתו משום סיכון לציבור. הסנגור הוסיף כי המדינה כשלה בהוכחת התרחיש הנטען בכתב האישום שכן בית המשפט קיבל למעשה את הגרסה שמסר הנאשם והוסיף פרשנות משפטית ומסקנות, כפי שעשה אף בית המשפט המחוזי בהחלטה מיום 29.11.12, אך המאשימה לא שקלה לתקן את העובדות ולחסוך הליך משפטי ועיניו דין לנאשם. לדבריו, יש לאבחן בין הנאשם שנדרש לנקוט אמצעי זהירות ולצפות סטייה פתאומית של הרוכב, לבין רשלנות הכרוכה בסטייה מנורמות התנהגות ברורות דוגמת פגיעה על מעבר חציה, נהיגה פרועה וכד'. לגישתו, קריאה נכונה של התסקיר מעלה שהנאשם נוטל אחריות מלאה. הסנגור טען להקלה בעונשו של הנאשם על רקע נסיבותיו האישיות המיוחדות כיון שחווה את התאונה כחוויה טראומטית, הוא נורמטיבי ושומר חוק, בעל תפקוד חיובי, מביע צער, חרטה ומודעות לכשלונו ההתנהגותי, ואף פנה באופן יזום לקבל טיפול פרטי, מדובר בבן הצעיר למשפחתו, עודנו רווק, אמו נפטרה לפני 4 שנים, אביו במצב קשה והנאשם סועד אותו. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה המתאימה לדרגת הרשלנות הנמוכה בה עסקין ובמסגרתה הוטלו עונשי מאסר קצרים לריצוי בעבודות שירות. הסנגור טען כי אם יאומץ מתחם מחמיר מזה לו טען אזי יש לסטות לקולה בשל שיקולי שיקום, שכן הטלת מאסר תפגע בנאשם, תגרום לאבדן מקום עבודתו, תפגע בהליך שיקומו ותסכל אפשרותו לסייע לאביו. עוד ביקש להתחשב בפסילת רשיונו הממושכת, הן מנהלית ל-3 חודשים והן עד תום ההליכים מיום 15.2.12 עד 27.11.13, שהובילה לכך שנדרש לבדיקות מטעם משרד הרישוי.

5. הנאשם הביע צער על התאונה, טען כי הבין מה עשה והשתתף בכאבה של משפחת המנוח.

קביעת מתחם העונש ההולם:

6. בהתאם לתיקון 113, סעיף 40ב לחוק העונשין, העקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו.

7. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם הענישה יש לקחת בחשבון את הערך החברתי שנפגע

מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40ט לחוק.

8. **הערכים החברתיים שנפגעו** מביצוע העבירות דנן הנם ערך קדושת החיים וההגנה על שלמות גופם, ביטחונם ושלומם של המשתמשים בדרך.

9. **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** נאמדת על רקע תוצאות התאונה הקשות ודרגת הרשלנות בה עסקינן.

א. בעקבות התאונה, לה גרם הנאשם בנהיגתו הרשלנית, נהרג המנוח, מר רפאל טולדנו ז"ל.

עקרון קדושת החיים, שהנו ערך חברתי ראשון במעלה בשיטתנו, נפגע בנדון בצורה ממשית, נוכח תוצאות התאונה הקשות ממשיות, במסגרתן קופד פתיל חייו של אדם.

ב. בע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל**, הוטו 3 כללים מנחים בסוגיית הענישה, עת מדובר בתאונת דרכים קטלנית תוך נהיגה רשלנית, ונקבע כי אמת המידה הקובעת הנה דרגת הרשלנות בה עסקינן:

"האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם על-ידי אנשים נורמטיביים. השלישי, **אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות**".

ג. במקרה דנן, דרגת הרשלנות, שהובילה לקרות התאונה, נמוכה עד בינונית.

נקבע בהכרעת הדין כי התרשלנות הנאשם מתבטאת בשילוב בין אי מתן תשומת לב מספקת לאופניים כחלק מתנאי הדרך, נהיגה במהירות בלתי סבירה ביחס לתנאי הדרך ואי נקיטה באמצעי זהירות סבירים, מבעוד מועד, כדי להתרחק ממכשול שהנו בתחום הצפיות הסבירה והראויה. נקבע כי הוכח הקשר הסיבתי בין התרחשות התאונה לבין התרשלנות הנאשם הנלמדת מאי נקיטת אמצעי זהירות סבירים מבעוד מועד ובעיקר אי שמירת מרחק אופקי ואנכי מן האופניים. מצד שני לא הוכח קשר סיבתי בין התרחשות התאונה לבין מהירות הנסיעה ואי שימת לב לדרך בהתקרבו לאופניים וסמוך לפני התאונה.

במסגרת הכרעת הדין נקבעו הנסיבות הבאות (עמ' 20-28 להכרעת הדין פסקאות 33-50):

"התרשמתי כי הנאשם הבחין באופניים ממרחק של 200-300 מ', אך סמוך לפני התאונה, למרות שהתקרב יותר ויותר אל האופניים, לא עקב הנאשם אחרי האופניים במבטו ולא ראה את המנוח עובר מן השוליים לנתיב נסיעתו, אם משום שסבר כי המנוח ימשיך לרכב בשול ואם בשל חוסר תשומת לב לכביש...הגם שהתרשמתי כי הנאשם לא הבחין בסטיית המנוח לנתיב נסיעתו, הרי שמעבר המנוח מהשוליים לנתיב הוכח כאפשרות ממשית... שעה ש"טענת ההפתעה" מציגה אפשרות סבירה וממשית, המתיישבת עם הראיות ועם הגנת הנאשם, אצא מנקודת הנחה עובדתית כי המנוח רכב תחילה בשול, עבר מסיבה כלשהי, במפתיע לנתיב נסיעת הנאשם, והתיישר על צדו הימני של הנתיב הימני, 0.60 מ' מקו השול, וזאת טרם ההתנגשות...לא נשללה האפשרות שבשלב בו עבר המנוח מן השול לנתיב הנסיעה, לא יכול

היה הנאשם למנוע את התאונה, במהירות בה נהג ובמיקומו בכביש אותה עת...עם זאת, מעדות הנאשם עולה כי ידע על מסע האופניים הצפוי להתחיל תוך זמן קצר, כי הבחין במנוח רוכב על אופניו כבר ממרחק של 200-300 מ' ממנו, כשלפני המנוח שני רוכבים נוספים. מעדות הבוחן עולה כי לנאשם היה שדה ראייה נרחב של 500 מ'...בנסיבות אלו, אין מקום לבחון סבירות דרך נהיגתו של הנאשם רק מן השלב בו סטה המנוח לנתיב נסיעת הנאשם. סוגיית ההתרשלות נבחנת לאור התנהגות הנאשם מהשלב בו יכול היה להבחין במנוח 500 מ' לפני מקום האימפקט (שדה הראיה לפי ממצאי הבוחן), ולמצער למן הרגע בו הבחין במנוח בפועל 200-300 מ' (גרסת הנאשם), ועד לשלב ההתנגשות. בהקשר זה קיים קשר סיבתי ברור בין התרשלות הנאשם לבין קרות התאונה...משדה הראיה הנרחב, מרוחב רכב הנאשם ביחס לרוחב הכביש, ומן העובדה שהכביש היה פנוי, עולה כי לנאשם היתה יכולת תמרון ולרשותו עמדו מגוון אפשרויות למניעת התאונה, כשכולן ברות ביצוע...המינימום המתבקש מנהג סביר, הרואה ממרחק רב מכשול אפשרי, לעשות מאמץ לשמור ממנו מרחק ככל שניתן, אך הנאשם התקרב לאופניים מבלי לעבור לנתיב השמאלי, שהיה פנוי. לא זו אף זו הנאשם נהג בחלקו הימני של נתיב נסיעתו, הסמוך לאופניים שבשול, ולא נצמד לחלקו השמאלי של הנתיב...שמירת מרחק אופקי, לרבות נהיגה בצדו השמאלי של הנתיב הימני, לא כל שכן מעבר לנתיב השמאלי...בטרם התקרב הנאשם אנכית אל האופניים, היו מונעים את התאונה...אין מדובר במכשול שהופיע לעיני הנאשם במפתיע, דוגמת קפיצת חיה לכביש או ילד שרץ לכביש מבין מכוניות חונות שהסתירוהו עובר לכניסה לכביש. העובדה שהנאשם הבחין ממרחק רב מאד באופניים, בשדה ראייה נקי לחלוטין מכל הפרעה, ויכול היה לעקוב אחר נסיעת המנוח בכל שלב משלבי נסיעתו, הותירה בידי הנאשם את האפשרות להיערך מבעוד מועד וממרחק רב לאפשרות הצפויה שהמנוח יסטה לכביש, לנתיב נסיעת הנאשם, אם ברשלנות, אם בשל מכשול בשולי הכביש, אם בשל נפילה מן האופניים ואם מסיבה אחרת...חלה עליו החובה להתאים נהיגתו לתנאי הדרך. התרשמתי כי הנאשם לא גילה ערנות לאופניים, ולכן לא הבחין במעבר המנוח לנתיב הנסיעה עד למצב של התיישרות על הנתיב, לא נקט מראש באמצעי זהירות סבירות, ולמעשה לא נקט בשום אמצעי זהירות, כדי למנוע את התאונה, שהיתה במתחם הצפיות של הנאשם כנהג מן היישוב...התאונה אירעה ורק לאחריה הנאשם שבר שמאלה".

הפסיקה הכירה במצבים, שאינם במדרג החומרה הגבוהה, בהם עקב התרשלות רגעית נגרמת תאונה קטלנית. הנסיבות האמורות כאן אינן מתיישבות עם התרשלות רגעית, ובכל זאת אינן משקפות רף רשלנות גבוהה, כיון שההתרשלות העיקרית, שהובילה לקרות התאונה, נעוצה במחדלו של הנאשם שהתקרב לאופניים, מבלי לנקוט אמצעי זהירות סבירים לרבות שמירת מרחק הולם מהאופניים והשול, נוכח האפשרות, הנמצאת בתחום צפיותו, לפיה הרוכב יסטה מהשול לנתיבו במפתיע.

לעניין דרגת הרשלנות, ראוי לאבחן בין נהגים הגורמים לתאונה עקב זלזול בחוקי התעבורה, לבין הנאשם, שנסע במהירות פחותה מן המהירות המרבית המותרת בכביש ונהג בצדו הימני של הכביש, אבל לא התאים נהיגתו לנסיבות הכביש הספציפי, שחייבו נקיטת אמצעי זהירות סבירים שלא ננקטו.

10. **מדיניות הענישה הנוהגת:** כפי שצוין לעיל במסגרת ע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל**, ככלל מחייבת הרשעה בעבירת גרם מוות ברשלנות השתת ענישה הכוללת מאסר בפועל וכן פסילה בפועל ממושכת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה, כשנסיבות אישיות נדחות בפני האינטרס הציבורי, על רקע אופי העבירה ובשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. עם זאת, על בית המשפט להתאים את הענישה

למקרה האינדיווידואלי.

בהתאם לאמור, מדיניות הענישה נעה בין מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין מאסר בפועל למשך 24 חודשים ופסילה בפועל שבין 8 שנים לבין 20 שנים: רע"פ 5619/12 סובחי חמאד נ' מדינת ישראל, רע"פ 4732/02 ענת סורפין (לביא) נ' מדינת ישראל, רע"פ 3714/15 מרב מלר נ' מדינת ישראל, רע"פ 6173/12 עזרא רסקאי נ' מדינת ישראל, רע"פ 2955/12 פלונית נ' מדינת ישראל, רע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל, רע"פ 7214/13 הרשנסון נ' מדינת ישראל, רע"פ 8576/11 מזרחי נ' מדינת ישראל, רע"פ 841/11 ו.ח. נ' מדינת ישראל, רע"פ 4261/04 יעקב פארין נ' מדינת ישראל, רע"פ 376/09 חאפז שרקאוי נ' מדינת ישראל, רע"פ 1319/09 משה כהן נ' מדינת ישראל, רע"פ 548/05 מאירה לוין נ' מדינת ישראל, רע"פ 329/14 פושינסקי נ' מדינת ישראל, עפ"ת (נצ') 25174-11-13 שמעון בן נון נ' מדינת ישראל, עפ"ת (נצ') 56489-01-11 מדינת ישראל נ' יוסף אמיתי, עפ"ת (נצ') 47170-03-12 מדינת ישראל נ' מנסור.

כעולה מן הפסיקה אליה הופנה הקורא, ברמת הענישה בסוג העבירות דנן, קיימת השפעה מכרעת לאי שמיעת ראיות בשל הודאה ונטילת אחריות.

11. **מתחם העונש ההולם:** בהתחשב בחומרת העבירות, בנסיבות ביצוען, במידת אשמו של הנאשם, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו ובמדיניות הענישה הנוהגת, מתחם העונש ההולם לעבירות המפורטות בכתב האישום, בנסיבותיהן, הנו מאסר בפועל הנע בין מאסר לתקופה המאפשרת ריצוי בעבודות שירות לבין שנה, פסילה בפועל לתקופה שבין 8 שנים לבין 15 שנים ועונשים נלווים.

העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

12. בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, בתוך מתחם העונש ההולם יקבע העונש המתאים לנאשם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע מעשה העבירה, כמפורט בסעיף 40 יא לחוק.

13. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וניהל הליך משפטי מלא. ניהול ההליך הנו זכות בסיסית השמורה לנאשם, אולם משבחר בדרך זו, לא יוכל להנות מן ההקלה העונשית הנזקפת לזכות נאשם שמודה בפתח ההליך וחוסך זמן ציבורי יקר. בהקשר זה, אתחשב בעובדה שחלק משמעותי מעובדות כתב האישום לא הוכח ע"י התביעה ומכאן שהנאשם לא ניהל הליך סרק.

14. לנאשם אין עבר פלילי.

15. לנאשם רישיון נהיגה משנת 2006 ולאורך 10 שנות נהיגתו צבר לחובתו 8 הרשעות תעבורה קודמות. אין מדובר בעבר מכביד, אך יש ליתן את הדעת לסוג העבירות בהן כשל, עבירות שמאפיינות בחלקן גם את נהיגתו הרשלנית של הנאשם במסגרת אירוע התאונה דנן.

במסגרת תיק זה הורשע הנאשם בנהיגה במהירות בלתי סבירה. הרשעות מספר 1 (משנת 2015) ו- 3 (משנת 2011) הן בגין נהיגה במהירות העולה על המרבית המותרת. העבירה נשוא הרשעה 1 בוצעה אחרי התאונה דנן, כך שספק אם הופק לקח. העבירה נשוא הרשעה 3 בוצעה כחודשיים לפני התאונה דנן (12.3.11) והעבירה נשוא הרשעה 2 של אי ציות לתמרור עצור בוצעה ימים ספורים לפני התאונה דנן (11.5.11).

בעברו של הנאשם הרשעה נוספת (מספר 7) משנת 2008 בגין תאונת דרכים קודמת לה גרם ביום 8.1.07 ובגינה נדון לפסילה על תנאי וקנס.

16. בגין התאונה דנן, נפסל הנאשם מנהלית למשך 90 ימים. ביום 15.2.12 נפסל רישיונו עד לתום ההליכים, תקופה שנקצבה עד ליום 1.4.13.

17. **חלופי הזמן:** התאונה ארעה ביום 28.5.11, לפני למעלה מחמש שנים. כתב האישום הוגש כחצי שנה לאחר מכן, בדצמבר 2011 ונשמעו ראיות.

18. **תסקיר שירות מבחן מיום 6.4.16:** שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם מאסר לריצוי בעבודות שירות וצו מבחן למשך שנה וחצי, תוך העדפת הפן הטיפולי.

קצינת המבחן ציינה כי מיצוי הדין עם הנאשם על דרך של מאסר בין כתלי הכלא, יחמיר מצבו הרגשי ויפגע במשפחתו שכן הנאשם הציג עצמו כמי שסועד את אביו ודואג לפרנסת הבית. הוסבר כי אביו של הנאשם כבן 65, נכה, ברקע מחלת לב, עבר אירוע מוחי עם נזק מוחי ובהמשך נתגלתה מחלת טרשת עורקים. אמו נפטרה לפני כ-4 שנים בהיותה בת 60, ממחלת הסרטן, ואובדנה היווה אירוע טראומטי לנאשם.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם צעיר, נורמטיבי בד"כ, בעל יסודות חיוביים, הפועל ברמת תפקוד מספקת במישור המשפחתי והתעסוקתי.

ביחסו לעבירות דנן, הנאשם ביטא בפני קצינת המבחן תחושות כאב, צער ואשמה וכן אמפתיה והזדהות עם תחושות הכאב והצער של משפחת המנוח. שירות המבחן התרשם כי ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע עבור הנאשם וכי הנאשם מכיר בכישלונו ההתנהגותי ומבטא תחושות צער וחרטה על התוצאות הטרגיות של האירוע.

הנאשם טען בפני שירות המבחן כי לאחר התאונה, היה נתון במצב רגשי קשה, שהתבטא בתסמינים פוסט-טראומטיים, ופנה לעזרה מקצועית, אך הפסיקה על דעת עצמו. הטיפול חודש סמוך להכרעת הדין והנאשם מביע מוכנות להמשך טיפול פסיכולוגי. שירות המבחן קיבל מידע מן המטפל שהסביר כי הנאשם בתחילת תהליך הכרות וכי עולה הרושם שקיימים תסמינים פוסט-טראומטיים. שירות המבחן סבר כי קיימת חשיבות ונחיצות לתהליך טיפולי.

19. **נסיבות אישיות:** הנאשם כבן 27 שנים, רווק, גר עם אביו, מזה שנה וחצי עובד בחברה במחלקת שימור לקוחות. בעבר התגורר במרכז והחל ללמוד כלכלה וניהול אך לא סיים לימודיו. כעולה מן התסקיר ומן המסמכים הרפואיים שהוגשו, אביו של הנאשם נכה, ברקע מחלת לב, עבר אירוע מוחי וסובל מטרשת עורקים. הנאשם מסר כי הוא אמון על הטיפול באביו. אמו של הנאשם נפטרה לפני כארבע שנים ממחלת הסרטן בהיותה כבת 60 ומותה היווה אירוע טראומטי עבור הנאשם ומשפחתו.

20. הוצגו מכתבי המלצה ממקומות עבודה קודמים, מהם עולה כי מעסיקיו של הנאשם ראוי בו עובד אחראי רציני ואמין. אחד ממעסיקיו ציין כי הנאשם עזב את מקום עבודתו כיון שנדרש לסעוד את אביו בעקבות אירוע מוחי.

21. הנני ערה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, שישקלו במסגרת שיקולי הענישה. עם זאת, המשקל שינתן להן נמוך נוכח חומרת העבירות דנן ותוצאות התאונה.

בהתאם להלכה הפסוקה, בעבירת גרם מוות ברשלנות במהלך נהיגה, נסיבות אישיות של נאשם אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית.

ברע"פ 3714/15 **מרב מלר נ' מדינת ישראל** הוטלו 8 חודשי מאסר בפועל על המבקשת, על אף היותה בהריון בסיכון גבוה. גם ברע"פ 2955/12 **פלונית נ' מדינת ישראל** נטען לנזק שיגרם לילדיה של המבקשת אם תשלח למאסר ונקבע כי על רשויות הרווחה להערך בהתאם שכן אי הטלת מאסר בפועל יפגע בערך המקודש של חיי אדם אשר ראוי לתת לו משקל הולם.

22. **חוות דעת הממונה על עבודות השירות - חיובית.**

23. באיזון בין השיקולים לקולה ולחומרה, **הנני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. ניתן בזה צו מבחן למשך 18 חודשים.

הנאשם מוזהר כי עליו לקיים את צו המבחן ככתבו וכלשונו ולמלא אחר כל הוראות שירות המבחן במהלך תקופת הצו, שאם לא כן תתבקש הפקעת הצו ועונשו ידון מחדש.

ב. מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות.

עבודות השירות יבוצעו במשטרת מחוז הצפון בנצרת.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות בתאריך 11.12.16 שעה 08:00, במפקדת מחוז הצפון, יחידת עבודות השירות בטבריה.

הנאשם מוזהר מפני הפסקה שיפוטית או מנהלית של עבודות השירות, שיביאו לריצוי המאסר בכלא, זאת בהתקיים התנאים המפורטים בסעיף 51ט או 51 לחוק העונשין, או במידה וישתה אלכוהול במהלך העבודה או יגיע בגילופין.

ג. מאסר לתקופה של 8 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה של גרם מוות ברשלנות הקשורה בנהיגת רכב או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

ד. פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 10 שנים, בניכוי תקופת הפסילה המנהלית למשך 90 ימים ובניכוי תקופת הפסילה עד לתום ההליכים מיום 15.2.12 עד ליום 1.4.13.

ה. הנני מחייבת את הנאשם לחתום על התחייבות בסך 3000 ₪, שלא יעבור במשך 3 שנים מהיום עבירה של נהיגה בזמן פסילה או עבירה של גרם מוות ברשלנות בעת נהיגת רכב. אם לא יחתום הנאשם על כתב ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר למשך 14 ימים, ומאסרו ירוצה במצטבר לכל מאסר אחר שהוא מרצה עתה.

ו. הנאשם יישא בתשלום פיצויים למשפחת המנוח בסכום של 20,000 ₪, שישולמו ב-20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.9.16 ובכל 1 לחודש שלאחריו. אי עמידה באחד התשלומים, יעמיד את יתרת סכום הפיצויים לפירעון מיידי. סכום הפיצוי יופקדו בקופת בית המשפט ויועברו למשפחת המנוח על פי הפרטים שתמסור המאשימה למזכירות עוד היום.

יובהר כי סכום הפיצוי בהליך פלילי אינו בא ביחס ישר לנזק שנגרם, אלא נועד להעביר מסר הולם, בהינתן תוצאות התאונה הקשות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בנצרת בתוך 45 ימים.

המזכירות תעביר העתק מפרוטוקול הדיון לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

היה וקיימת הפקדה, תקוזז מסכום הפיצויים שנפסק.

<#3#

ניתן והודע היום ה' תמוז תשע"ו, 11/07/2016 במעמד הנוכחים.

עדי במביליה - אינשטיין , שופטת